

על הפנים של ז"א פני ה' חלקם ופני ה' בעושי רע

וְתִנִּיא, כי שנינו שיש לז"א שערות שהם דינים היוצאים ממוחין גדלות ויש

היוצאים ממוחין דיניקה ויש היוצאים ממוחין דעיבור **כָּל אֵינּוֹן**

וְהַתְּלִיין מִשְׁעָרָא דְרִישָׁא וכל אותם הדינים היוצאים ממוחין גדלות ותלויים

בשערות הראש דו"א, **אֵינּוֹן עֲלָאין עַל אַחֲרֵנִין וְלֹא חֲצִיפִין**

כְּוֹתִיחוֹ הם עליונים יותר מהאחרים התחתונים ואינם חצופים כמותם. **וְכָל**

אֵינּוֹן דְּהַתְּלִיין מִסְטָרָא דְשְׁעָרָא דְאֵינּוֹן פְּנִים כְּלָהוּ

חֲצִיפִין וְתִקִּיפִין אבל כל אותם הדינים התלויים בשער שמצד הפנים והיינו

דמוחין דיניקה כולם הם חצופים ותקיפים, **וּבְגִין כְּדֵּי אֲנָפוּי מְתַלְהֲטֵן**

כְּאִשָּׁא ובשביל כך מתלהטים פני ז"א כאש והיינו אש הגבורה דמוחין דקטנות,

מִשּׁוֹם נִיצוּצָא דְבוּצִינָא דְקַדְדִּינּוֹתָא מפני הניצוץ של הנר הקשה

שבו והיינו כי אז ז"א מקבל ה"ג ממעי אמא ובהם שורש הדינים ואז הוא בבחינת פנים של

זעם. **וּבְהַאי כְּתִיב** ובפנים אלו כתוב על הנעשה לעם ישראל בחרבן בית המקדש

(איכה ד) **פְּנֵי יְהוָה חֲלָקָם** ופירש רש"י פנים של זעם מאת הקב"ה חלקם והפרידם

בגוים, למען אשר פני הכהנים לא נשאו בהיותם בשלוותם. (תהלים לד) **פְּנֵי יְהוָה**

בְּעוֹשֵׂי רָע ופירש רש"י פנים של זעם וכמו שכתוב ונתתי פני באיש ההוא.

נגע לבו אדמדם שאין כח בחסד לבטל הדין

אָמַר רַבִּי יִצְחָק מֵהוּ נֶגַע לְבָן אֲדַמָּדִם יש לבאר מהו נגע לבן

אדמדם כי הלבן הוא מצד החסד וטהור והאדום מצד הגבורה, ומבאר **נֶגַע**

הלימוד היומי

לע"נ הר' אליהו אבא-שאוּל בן הדסה מסעודה זצ"ל

מִמֶּשׁ הוּא ודאי שהוא נגע ממש מצד הגבורה **אִי תְּחֹרָא אֶתְחֹי,**
וְסוּמָקָא לָא אֶתְעֵבֵר כי אם הלבן נראה והאדום אינו עובר הרי זה מורה שאין
 כח בחסד לבטל את הדין והגבורה. **מִשְׁמַע דְּכִתִּיב לֶבֶן אֲדַמְדָּם** וכך
 משמע ממה שכתוב שהוא נגע לבן אדמדם כלומר שהחסד הלבן נראה ואפ"ה הוא נשאר
 אדמדם ולא מתבטל ממנו כח הדין.

אם יהיו חטאתכם כשנים כשלג ילבינו

אָמַר רַבִּי יוֹסִי לחלוק על מה שאמר רבי יצחק, **דְּתְּחֹרָא לָא אֶתְחֹי**
אֶלָּא בְּסוּמָקָא, כְּגוֹוְנָא תְּחֹרָא וְסוּמָקָא נגע לבן אדמדם
 אינו טמא אלא אם כן הלבן הוא לא נראה לבדו אלא מעורב יחד עם עם האדום כלומר
 שהנגע נראה בגוון לבן ואדום יחד אבל אם הלבן עומד בצד האדום אע"פ שאינו מבטלו
 אין זה נגע טמא. **רַבִּי יִצְחָק אָמַר** להוכיח דבריו **אֶף עַל גַּב דְּתְּחֹרָא**
אֶתְחֹי, אִי סוּמָקָא לָא אָזִיל, נִגְעָא הוּא אפילו אם הלבן התגלה
 ועומד בצד האדום כיון שאינו מבטל האדום הוי נגע טמא **דְּכִתִּיב** (ישעיה א) **אִם**
יְהִי חַטָּאֵיכֶם כִּשְׁנַיִם אדומים כחוטים הצבועים אדום **כִּשְׁלֹג יִלְבִּינוּ**
 נמצא שהאדום הוא מורה על הדין הבא מכח החטא. **וְכֹר אֶתְחֹרָא, כִּלָּא**
רַחֲמֵי אֲשַׁתְּכָחוּ, וְדִינֵין לָא אֲשַׁתְּכָחוּ (ס"א דְּהָא אֶתְעַקְרוּ). וכאשר
 הם הופכים להיות לבנים כשלג אז הכל הופך להיות רחמים והדינים אינם נראים כלל ולכן
 כאן שהאדום עדין נראה אע"פ שנגלה הלבן, הוי נגע טמא ורק אם כולו הפך לבן טהור

הוא.

הלימוד היומי

לע"נ הר' אליהו אבא-שאול בן הדסה מסעודה זצ"ל

נגע פעמים בלשון זכר ופעמים בלשון נקבה

תֵּאֲנִי רַבִּי אָבָא, כְּתִיב נִגַּע הוּא, וְכְתִיב נִגַּע הִיא. חֵד

דְּכַר וְחֵד נִוְקְבָא פעם אחת קורא הכתוב לנגע בלשון זכר ופעם בלשון

נקבה. **אָלָא כִּד נִוְקְבָא אִסְתְּאַבְתּ בְּגִין חוּבֵי תִתְּאִי, כְּתִיב**

נִגַּע הִיא כאשר המלכות נפגמת בעוונות התחתונים קורא הכתוב לנגע בלשון נקבה

כביכול ח"ו הנקבה נפגמה ונטמאה. **וְכֵד דְּכַר לָא אִתְּדְּכִי בְּגִין חוּבֵי**

תִּתְּאִי, כְּתִיב נִגַּע הוּא אבל כשז"א אינו נטהר כראוי מאחיזות החיצונים בגלל

עוונות התחתונים כתוב נגע הוא כאילו ח"ו בו הפגם.

הפגמים נכרים לכהן והמצורע צריך להביא קרבן לפי הפגם

וְאִשְׁתְּמוּדְעָן מְלִין אֱלִין לְגַבֵּי כְּהֵנָּא, דִּינִין דְּאִתּוּ

מֵהָאִי, וְדִינִין דְּאִתּוּ מֵהָאִי ודברים אלו הם

ניכרים לכהן אם הנגע בא מצד פגם הנעשה במלכות לבין נגע שבא מצד פגם הנעשה בז"א.

וְאִשְׁתְּמוּדְעָן קָרְבְּנֵי דְּבַעֲיִין לְקָרְבָּא ולכן גם ניכרים לכהן הקרבנות

שצריך המצורע להביא, **דְּכְתִיב** אם הפגם בז"א **זָכַר תָּמִים** צריך להביא קרבן

זכר תמים, **וְכְתִיב נִקְבָּה תְּמִימָה יְבִיאָנָה, דְּהָא אִשְׁתְּמוּדְעָן**

מְלֵי מַאֲן אִתּוּ דִּינִין, וּמַאֲן אֵינּוֹן חוּבֵי דְּאִתְּאַחְדָּן בְּהָאִי

אוּ בְּהָאִי אם הפגם במלכות צריך להביא נקבה תמימה שהרי הכהן יודע מהיכן באו

על המצורע דינים אלו ומאלו עוונות נגרם לו הצרעת אם מעוונות שגרמו אחיזה ופגם בז"א

או במלכות. **וְעַל דָּא כְּתִיב** ועל זה כתוב (תהלים נא) **זָבַחַי אֱלֹהִים**

הלימוד היומי

לע"נ הר' אליהו אבא-שאול בן הדסה מסעודה זצ"ל

רוח נְשֻׁפָּרָה קודם שיביא האדם את הקרבן רוצה הקב"ה שישוב בתשובה ותהיה רוחו נשברת. **לְאִפְקָא שְׂאֵר קִרְבָּנֵיךָ דְלֹא כְּתִיב רֹחַ נְשֻׁפָּרָה** מה שאין כן בשאר קרבנות שאינם באים על חטא כגון עולה ושלמים ותודה שלא כתוב בהם שצריך רוח נשברה, **דְּאֵינֹון שְׁלָמָא לְעֵלְמָא, וְחֲדוּה דְעֵלְאֵין וְתַתְּאֵין** לפי שהם באים להרבות שלום ושפע בעולם ולגרום שמחה לעליונים ולתחתונים.

שומע תפילה ז"א הוא השומע את תפילת המלכות

וְאִם יִרְאֶנָּה הַכֹּהֵן. (ויקרא יג) והנה אין בה שער לבן ושפלה איננה מן העור והיא כהה והסגירו הכהן שבעת ימים ומבואר שכאשר יש לאדם נגע צריך לבא אל הכהן ואם הכהן רואה צורת הנגע שאינו טמא הוא מורה לאדם להכנס בבידוד שבוע ימים עד שיתברר כיצד מתפתח הנגע **תְּאֵינִי רַבִּי יוֹסִי** וכדי לבאר סוד הענין שמביאים הנגע לכהן שנה רבי יוסי, **כְּתִיב** (דף מ"ט ע"ב) (תהלים סה) **שִׁמְעַ תְּפִלָּה עֲדִיךָ כָּל בֶּשֶׂר יְבוֹאוּ וְגו'.** **שִׁמְעַ תְּפִלָּה דָּא קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא** מיהו שומע תפילה זוהי המלכות השומעת תפילת עם ישראל. **רַבִּי חֲזַקְיָה אָמַר שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלּוֹת מִיְבֵעֵי לִיָּה, מֵהוּ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה** יש לשאול, למה נאמר שומע תפילה היה צריך לומר שומע תפילות שהן הרבה תפילות של כל עם ישראל ולא שומע תפילה. **אֵלָא תְּפִלָּה דָּא בְּנִסְתַּיִשְׂרָאֵל דְּאֵיהִי תְּפִלָּה** אלא הביאור הוא שהתפילה היא המלכות הנקראת כנסת ישראל וז"א הוא השומע אותה, **דְּכְתִיב** (תהלים קט) **וְאֵנִי**